

עולם האשה

הפס'כו = אנאליסט של „דויד וליזה“ מגלה:

ד"ר תיאודור איזאק רובין הוא הפסיכו-אנאליסט שקנה את עולמו כאשר סיפרו „דוד וליזה“ הפך לסרט קופה שזכה להצלחה ברחבי העולם. לא היה זה סיפרו היחיד של רובין, ספר אחר שלו, „הספר הרזה של פסיכיאטר שמן לשעבר“, הפך גם הוא לרב-מכר. אולם כתיבת רבי-מכר היא עיסוק צדדי של ד"ר רובין, המקדיש את רוב זמנו לעבודתו כפסיכואנאליסט.

אשה האהובה על הגבר — מעל ומעבר למשמעות המינית בלבד — היא זו „המבינה גברים“. הכישרון להבין את הגבר חשוב יותר מהופעה, פיקחות, חינוך, או כל מעלה אחרת. אלא שזאת, למעשה, יודעת כל אשה. היא שאלה הגדולה היא רק: איך מבינים גבר? אם התמול מולך לגדול עם אה, או אם את מחבבת ילדים קטנים, את נמצאת כבר

כמעט אין גבר שאינו נשאר, לאורך כל חייו, עם אילו קוויאופי יסודיים מימי ילדותו.

★ ★ ★

הבעל — גם כן יוד

הם הדברים שבעצם אותם מבינה האשה אצל הגבר?
 רוב הגברים מחפשים את אמא שלהם בכל אשה. תגובתה של האשה על

מדוע את אהובה?

אותו, היא גם לא תעדיף על פניו את יל-דיה, אמה, או מי שלא יהיה. בסופו של דבר, במעמקי האגו שלו, רואה בעלה את עצמו גם כן כאחד מילדיו — והאשה תחיל להיות אהובה עליו, אם היא תפלה מידו מן הילדים האחרים לטובה על פניו.

הגבר תלוי מאוד באשה — כמו שהיה תלוי באמו בשעתו. לפיכך, אם הוא באמת יכול לסמוך עליה, נותן הדבר הרגשת ביטחון, אבל אסור לה לעולם להזכיר לו כי גלוי עובדה זאת. זה יפגע בגבריותו.

מבינת הגברים אינה מהססת לומר את אשר בליבה. כשהיא כועסת, היא אינה עושה הצגות, לא משתמשת במין כדי להעיניש (או להיפך, לחלק פרסים). היא אומרת את מה שבליבה, וסולחת ושובחת.

★ ★ ★

למדוי אותו להיות מאהב

יא יודעת בכיורו, במיסגרת יחסיה עם הגבר שלה, מי מבין שניהם הוא התוקפני יותר, הבטוח יותר בעצמו, אם זו היא — עליה להיזהר שלא להרשות לעצמה עובדה זו להפך את מאזן הכוחות ביניהם. קל מאוד, במצב יחסים כזה, להפחיד גבר ולהשתלט עליו. אלא שאין היא אולי תהיה השליטה — אך לא האהובה. לפיכך, אל לה להסס לעשות את הצעד הראשון, לחטל את היסוסיו ולתת לו להבין — גם אם לא תמיד במילים — שהוא רצוי, שמוחל לו להתקרב.

מבינת הגברים יודעת שלגבר יש כוח שר סבילות נמוך מאוד. הוא שונא להמתין — ולפיכך היא תקפיד שלא לגרום לו להמתין. ביחוד שונא הוא להמתין לאוכל כשהוא רעב. אותו דבר נכון גם לגבי רעב מיני. האשה הנבונה לא תבטיח אף פעם יותר מאשר היא מתכוונת לתת. היא יודעת גם דברים נוספים, כגון:

● בעלה, ברוב המיקרים, הגיע אל חייו הנישואין מצויד במיטען דל מאוד של חינוך (המשך מעבר לדף)

בדיוק כמו שאמו העריכה את הציונים הר טובים שלו, אבל היא לעולם לא תחשיב את המכונת, הבגדים, הכסף — יותר מאשר

נוראי בכלבלב האומלל, והרים קולו בשאגה נוראית:

„אולי תעשה מה שאומרים לך, חתיכת

לא תאמינו, אבל הגור, שהצטנף מאימת השאגה לכדור קטן, התחיל לעשות מה ש אמרו לו. הוא רץ, קפץ, אכל את השוקו לך, ובכלל נהיה בן-אדם. שכה אחיה — אני נשבעת לכן שהוא מבין עברית.

ניצח

צורך זה: היא תתייחס לגבר שלה כאילו היה הבר החשוב ביותר בעולם. היא תעריך מאוד את הדברים שהוא מביא לה —

דניח, ותבע: „אל מי זה את מדברת כליכך נחמד בחדרהשנינה? זה לא אלי, זה בטוח.“

★

נחמתי בכל עוניי היתה כאשר הגיעה שעת האומן של הגור הנתעב, מטבטר שגם

פסיכולוגיה-זה מה שכלב צריך

לגיבורים שלי לא היתה יותר הצלחה מאשר לי. הגור היה אמנם קטן, אבל עקשן גדול. בהתחלה ניסה אריק להשליך לו אבן, שהוא ילך להביא אותה. לא הלך. דנה ניסתה לתת לו חתיכת שוקולד, כדי שיקפוץ על שתיים — לא קפץ. רוני ניסתה את כוחה בשריקות אינסופיות כדי שירוץ לקראתה — לא רץ. שום דבר. הכלבלב פשוט התעלם מכולם כי אדישות מופגנת. נבר לו בדשא, ומפעם ל פעם השתין בעץ, לצהלת הילדות.

אבל מלבד צהלה זה היו החבריה מיואשים למדי. לאחר מאמצים ממושכים לאורך אחר צהריים שלם, לא גילה הגור שום רצון ליהי פך לחיית-שעשועים. הבזו שהוא רכש לילדים היה מרגיז. התחלתי להרגיש שהי חורני הקטן הזה מעצבן אותי. כמו תמיד בעיתות משבר, פניתי לעורה לאלוף נעורי:

„מה זאת אומרת הוא לא עושה כלום?“ תמה האלוף. „אין דבר כזה, כלב עושה תמיד מה שאומרים לו.“

„נו, אולי נראה אותך? משכתי אותו. הוא יצא בצעדי און לחצר, הסתכל בגור המלגלג ובילדים המתוסכלים, העיף מבט

במחצית הדרך להבנת הגבר. דבר זה נכון במיוחד אם עקבת מקרוב אחרי התפתחותו של אחיך בתקופת התבגרותו — משום ש

המיפלות שלי

החופש הגדול הוא זמן מצויין לכל מיני דברים קונסטרוקטיביים, שלמרבית המזל אין למפלות שלי זמן אליהם במשך כל השנה. כמו, למשל, לאמן כלבים.

פסיכולוגיה-זה מה שכלב צריך

הרעם נפל עלי ביום בחיר לפני כשבוע, כאשר הטלשייה העלייה התייצבה בפתח. בידיו של אריק היה גור כלבים זעיר, ובפיו הכרזה: „אמא, יש לנו כלב.“

„נדמה לך, העמדתו אותו על מקומו, לא כלב ולא בטיח.“ תוצאות הוויכוח מה, שנמשך בקולניות רבה למעלה מעשר דקות, היו — שהיה לנו כלב.

★

ברגע שנכנעתי, החלטתי שאין טעם לעמוד מנגד, והתחלתי לשתף פעולה. ביקשתי להחזיק את הגור בידו. אריק העביר לי אותו ברחוב-לב. הגור כנראה הבין עבריות, הבין את הוויכוח, והבין שהייתי נגדו. הוא זינק מידי ביללת-פחדים ונמלט על נפשו. מהיירתי אחריה, והוא הלך והסתחר לו דווקא בי חדר-השינה, בדיוק מתחת למיטה — שעליה ישן בעלי בשלוות ישרים.

ניסיתי לפתוח את החיה השוטה, בדברי חיבה ונועם, שתצא משם החוצה, שכן אם היא תעיר את בעלי — זמה בראשה, הגור לא התרשם כלל, נשאר בחנייה. בעלי, לעור מת זאת, התרשם יותר. לפתע פקח עין חש